Augustinus, Aurelius: Explanatio psalmorum

Basel: Johann Amerbach, 1497, 1497 Seite 4

harmonias de supiorib⁹ habere refert aptatas: ⁊ so
noꝝ causas desup dare: Quo scꝫ etiā p h̄ nos docea
mur: q̄ sursū sūt ⁊ que supiora attēdere: ⁊ q̄ infima:
id est vitia carnalia: declinare. Sꝫ illud arbitror ꝓ/
fundi⁹ nobis ꝓphetica hac indicari rōne: ac p formā
nos organi istius edoceri: q̄ hi q̄ diligentes et apti
moderatiq̄ȝ sunt morib⁹: facile puiū ad supiora iter
habeant. Sed videamus tandē: quid etiā ipa psal/
morū indicent initia.

Explicit ꝓlogus Diui Au/
gustini in librū psalmoꝝ.

Diui Aurelij Augustini hipponēsis epi: in psalmū Beatus vir q̄ nō abijt ⁊c̄. pro/ logus incipit.

A Diuersa sūt genera ꝓphetie: ⁊ ꝓinde
cui⁹ hec vox: vel in q̄ psona ꝓprie di
d ctū sit: aut cur titulū nō habeat: req̄
ram⁹. Centū itaq̄ȝ ⁊ quinquaginta
psalmos esse nulla dubitatio est. Et
q̄ psalm⁹ q̄tus sit: vel a q̄ recitat⁹ sit: tituloꝝ insc̄pti/
one ostendit. Nō eñ oēs psalmi a dauid editi sunt.
1.parali.15.⁊.16 Ipe eñ dauid ex oī ꝓplo q̄ttuor p̄ncipes spūsancto
mūdatos elegit: q̄ꝝ noīa sunt asaph: eman: ethan ⁊
idithun: vt in quēcunq̄ȝ diuin⁹ spūs intrasset: hym/
nū deo caneret. Dauid ḡ solus nouē psalmos ore ꝓ
p̄rio cecinit: Reliq̄ autē ab illis q̄ttuor p̄ncipib⁹ iux
tituloꝝ insc̄ptionē sūt dicti. Hic aūt q̄ȝ titulū sic iaꝫ
dixi nō habet: requirendū nob̄ est: q̄ rōne inter cete
ros sol⁹ nō habeat tituli inscriptionē: vl'a q̄ fuerit re
citat⁹. Nā si psalmograph⁹ scd̄m ⁊ tertiū ⁊ q̄rtuꝫ ⁊
oēs: vel in nūero redigere: vel causas singuloꝝ ostē
dere potuit: cur nō ⁊ huic titulū iposuit: ⁊ vtꝝ p̄m⁹
esset: oñdit: Sꝫ q̄ȝ hic psalm⁹ ꝓpriā vocē dei loq̄nt
inducit: iō titulū nō habet: Ne q̄d diuino eloq̄o p̄/
poneret: Aut p̄m⁹ diceret: q̄ nō p̄m⁹: s̄ vnus est ap
pellat⁹: ⁊ iō p̄titulationē habere nō potuit nec de/
buit: ne si habuisset vt p̄m⁹ esset: melior tantū in or
dine nūeri nō auctē iudicaret: Aut ne vt iā relatū ē
aliq̄d p̄poneret diuino eloq̄o psalmograph⁹ p̄titu
latiōe p̄posita. Nā ⁊ p̄ cet̄ potuisset intelligi: si
p̄m⁹ dictus fuisset. Et iō sol⁹ tituluꝫ nō habet: vt p/
spicuū esset quantū inter ceteros emineret. Vñ iaꝫ
aīaduertere debet prudentia vr̄a: q̄nta vis: quanta
auctoritas: q̄nta ratio in h̄ psalmo v̄set: cui nec titu
lū ausus est scriba p̄ponere: nec numeꝝ indicare: vt
solū eū ⁊ vnū: poti⁹ q̄ȝ p̄mū oñderet. Igit̄ q̄ȝ fauen
te deo: ⁊ vocis auc̄tas iā ostēsa est: ⁊ tituli rō demō/
strata: superest: vt de ipo psalmo tractemus.

Explicit prologus.

Eiusdem Diui Augustini de eodē psal/ mo Tractatus incipit.

B Beatus vir qui
nō abijt in ↄsilio impiorū.
De dn̄o nr̄o iesu christo: hoc est
b hoīe dn̄ico accipiendū est. Bea
tus vir q̄ nō abijt in ↄsilio ipio/
rū: sicut hō terrenus: q̄ vxori cō
Gen.3. sensit decepte a serpente: vt dei
p̄cepta preteriret. Et in via
peccatorū nō stetit. Quia venit q̄dē in via pec/
catoꝝ: nascēdo sicut pctōres: sed nō stetit: q̄ȝ eū non
tenuit illecebra secularis. Et in cathedra pesti/
lētie nō sedit. Noluit regnū terrenū cuꝫ supbia:
Que iō cathedra pestilentie recte intelligit̄: q̄ȝ non
fere q̄sq̄ȝ est q̄ careat amore dn̄andi: ⁊ hūanā nō ap
petat gl'iam. Pestilentia est eñ morb⁹ late puaga/
tus: ⁊ oēs aut pene oēs inuoluēs: q̄ȝq̄ȝ accōmodati/
us accipiat̄ cathedra pestilentie: pniciosa doctrina:
cui⁹ sermo vt cācer serpit. Deinde ↄsiderādus ē or/ 2.
do v̄boꝝ: abijt: stetit: sedit. Abijt eñ ille: cū recessit
a deo. Stetit: cū delectat⁹ est pctō. Sedit: cū in sua
supbia ↄfirmat⁹: redire nō potuit: nisi p eū liberat⁹
q̄ neq̄ȝ abijt in ↄsilio impioꝝ: nec in via pctōꝝ stetit:
nec in cathedra pestilētie sedit. Sed in lege dn̄i
fuit volūtas eius: ⁊ in lege eius meditabi/
tur die ac nocte. Iusto non est lex posita: vt di/ 1.Ti
cit Ap'lus. Sed aliud est esse in lege: aliud sub lege.
Qui est in lege s̄m legē agit: qui ē sub lege: s̄m legē
agit̄. Ille ḡ liber est: iste seru⁹. Deinde aliud ē lex q̄
scribit̄ ⁊ iponit̄ seruienti: aliud lex q̄ mente cōspicit̄
ab eo q̄ nō idiget l'ris. Meditabit̄ die ac nocte: Aut
sine intermissiōe intelligendū est: Aut die in leticia:
nocte in tribulatiōib⁹. Dicit̄ eñ: Abraā diē meū vi Jo
dit: ⁊ gauisus est. Et de tribulatiōe d̄r: Insup ⁊ vsq̄ȝ Ps
ad noctē emendauerūt me renes mei. Et erit tāq̄ȝ
lignū q̄d plantatū est scd̄m decursus aq̄/
rum. Id est: aut scd̄m ipam sapientiā q̄ dignata ē
hoiem suscipe ad salutē nr̄am: vt ipse hō sit lignum
plantatū s̄m decursus aq̄ꝝ. Pōt eñ hoc intellectu
accipi q̄d in alio psalmo d̄r: Fluui⁹ dei repletus est Ps
aq̄: Aut s̄m spiritūsanctū s̄m quē d̄r: Ipe vos ba/ Ma
ptizabit i spūsancto. Et illud: Qui sitit: veniat ⁊ bi/ Jo
bat. Et illud: Si scires donū dei: ⁊ q̄s ē q̄ a te aquā Jo
petit: petisses ab eo: ⁊ daret tibi aquā viuā: vñ q̄ bi/
berit: nō sitiet in eternū: s̄ efficiet̄ in eo fons aq̄ sali/
entis in vitā eternā: Aut s̄m decursus aquarū: s̄m
ꝓploꝝ pctā: q̄ȝ ⁊ aque ꝓpl'i interp̄tant̄ i Apocalypsi. Ap
Et decursus nō absurde intelligit̄ lapsus: q̄ p̄tinet
ad delictū. Lignū ḡ illud: id est dn̄s nr̄: de aquis de/
currentib⁹: id est ꝓplis pctōrib⁹: trahēs eos in radi/
ces discipline sue: Fructū dabit: Hoc est: ↄstitu/
et ecclesias. In tēpore suo: Id est postq̄ȝ clarifi/
cat⁹ est resurrectiōe ⁊ ascēsione in celū. Tūc eñ spū
sancto misso ap'lis: ⁊ eis in fiducia sui ↄfirmatis ⁊ di
rectis: in ꝓplos fructificauit eccl'ias. Et foliū eius
nō decidet: Id est verbū ei⁹ nō erit irritū: q̄ȝ oīs Ap
caro fenū: ⁊ claritas hoīs vt flos feni: fenuꝫ aruit et Esa
flos decidit: verbū aūt dn̄i manet i eternū. Et oīa
quecūq̄ȝ fecerit ꝓsperabūtur. Id est quecū Ap
q̄ȝ illud lignū attulerit: q̄ oīa videlicet accipiēda sūt
fruct⁹ ⁊ folia: id est facta ⁊ dicta. Nō sic impij nō
sic: sed tanq̄ȝ puluis: quē ꝓijcit vētus a fa
cie terre. Terra hic accipiēda est ipa stabilitas in
deo: Scd̄m quā d̄r: Dn̄s ps hereditatis mee: etenī Ps
hereditas mea p̄clara est mihi. Scd̄m hanc dicit̄: ps.
Sustine dn̄m ⁊ obserua vias eius: ⁊ exaltabit te vt
possideas terrā. Scd̄m hanc d̄r: Beati mites: quia Ma
ipi hereditate possidebūt terrā. Silitudo aūt hinc
ducta ē: q̄ȝ vt hec terra visibilis exteriorē hoiem nu
trit ⁊ ↄtinet: ita illa terra inuisibilis interiorē hoīeꝫ.
A cui⁹ terre facie ꝓijcit vētus impiū: id est supbia:
q̄ȝ inflat. Quā cauens ille q̄ inebriabat̄ ab vbertate 1.C
dom⁹ dei: ⁊ torrēte voluptatis eius potabat̄: dicit: ps.
Nō veniat mihi pes supbie. Ab hac terra ꝓiecit su/

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-264/0004
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG